

Palatul Copiilor Slobozia – o alternativă pentru petrecerea timpului liber al copiilor.

În ciuda perturbațiilor de natură financiară care erodează întreg sistemul de învățământ românesc de stat, Palatul Copiilor Slobozia încearcă să suplinească aceste curențe care se răsfrâng inevitabil și asupra sa, prin dăruirea cadrelor didactice pentru meseria pe care o practică, evident din dragoste pentru copii. În acest sens, oferta educațională pentru anul școlar 2017-2018 este variată, cu toate că pentru unele cercuri există preferințe care depășesc puterea de acoperire a acestora. Iată care sunt cercurile practicate:

- ARTĂ DECORATIVĂ (Slobozia);
- ATELIER INTERACTIV PENTRU PREȘCOLARI ȘI ȘCOLARI MICI (Slobozia);
- ATELIERUL FANTEZIEI (Slobozia);
- CARTING (Slobozia; Urziceni);
- DANS MODERN / CONTEMPORAN (Slobozia; Urziceni);
- DANS POPULAR (Slobozia; Fetești);
- ELECTRONICĂ (Fetești);
- ETNOGRAFIE / FOLCLOR (Slobozia);
- INFORMATICĂ (Slobozia; Fetești);
- JURNALISM / ZIARISTICĂ ȘI LIMBA ENGLEZĂ (Slobozia);
- MACHETE / CONSTRUCȚII DE MAȘINI – (AUTOMODELE; NAVOMODELE) (Slobozia);
- MUZICĂ POPULARĂ (Slobozia);
- MUZICĂ VOCAL – INSTRUMENTALĂ (Slobozia);
- PICTURĂ / DESEN (Slobozia);
- PROTECȚIA MEDIULUI / ECOLOGIE (Urziceni);
- TEATRU (Slobozia);
- TEATRU DE REVISTĂ (Slobozia).

Desigur, preferințele sunt variate în funcție de aptitudinile copiilor, însă fiecare cerc are specificul lui și dezvoltă desprinderi specifice pe baza cărora se conturează personalitatea viitorilor adulți. Pe viitor ne propunem să diversificăm această ofertă educațională în limita posibilităților.

Director al Palatului Copiilor Slobozia,
Prof. Roxana CĂLUȚĂ

Editorial

Nu mă pot abține să afirm faptul că marile sărbători ale creștinilor ortodocși au devenit acum prilej pentru comercianți de a-și rotunji veniturile.

De exemplu, în timpul sărbătoririi Învierii Domnului Iisus Christos, ouăle, la fel ca și carnea de miel, sunt la mare căutare. De aceea prețul lor variază de la o zi la alta, așa cum de Crăciun, prețul cărnii, indiferent de calitate și proprietăți organoleptice, precum și cel al brazilor de Crăciun, crește.

Am ajuns să mă întreb dacă aceste sfinte mari sărbători mai semnifică ceva pentru noi sau reprezintă un prilej de a ne etala brazilor de Crăciun, împodobiți la modă, fără să știm că steaua din vârful lor simbolizează steaua care i-a călăuzit pe cei trei magi spre Bethleem, locul nașterii pruncului Iisus.

Obiceiul de a folosi ca pom de Crăciun un copac sau o plantă perenă simbolizează dragostea eternă a lui Dumnezeu.

Culoarea verde a bradului rămâne aceeași de-a lungul anului. Ea simbolizează speranța veșnică a omenirii. Verdele este culoarea tinereții, a speranței neînvinsă, culoarea promițătoare de belșug a naturii.

Luminițele pomului reprezintă stelele care scilipesc pe cer și vorbesc despre speranța arzătoare a întregii omeniri.

Pomul de Crăciun semnifică, de asemenea, viața și lumina infinită. Toate acele bradului arată spre cer, simbolizând gândurile omului care se întorc mereu înspre înalțuri, spre Dumnezeu.

Prin forma sa triunghiulară, bradul simbolizează Sfânta Treime, iar podoabele folosite sunt simbolurile cunoașterii și bogăției. Bradul împodobit este considerat pomul vieții, arborele fertilizator.

Referitor la sacrificarea mielului pascal, puțini mai știu că acesta a prefigurat jertfa Mântuitorului de pe Golgota, care a adus eliberarea omenirii din robia păcatului. Sacrificiul mielului pascal a trecut și la creștinii care, în fiecare an, de Sfintele Paști, jertfesc un miel a cărui semnificație religioasă cei credincioși n-o mai cunosc și se mulțumesc doar să spună că așa au pomenit, ca de acest mare praznic să se taie un animal.

Un alt simbol al sărbătorilor pascale este iepurașul, pe care îl așteptăm doar pentru cadourile primite. Dar știm ceva despre acest obicei?

Se spune că demult, tare demult, undeva, la o margine de sat, trăia o mamă singură care-și creștea, cu multe sacrificii, dar și cu infinită dragoste, cei șapte copilași, rămași orfani după ce un trunchi uriaș de copac se prăbușise peste tatăl lor în timpul unei furtuni cumplite care-l prinsese în pădure. Se apropia Sărbătoarea Paștelui și biata mamă era tare necăjită că nu avea cu ce să cumpere cadouri la copii, așa cum se obișnuia și pe atunci. Femeia a vopsit niște ouă, apoi le-a pus în poala șortului și a mers cu ele în grădină. Undeva, într-un colț nu prea îndepărtat al grădinii, a făcut un cuibar în care, cu multă grijă, ca să nu le spargă, a pus ouăle. Le-a acoperit apoi cu frunze și crenguțe uscate, după care și-a văzut de treburile ei, pe lângă sobă, pentru că în ajun de sărbătoare mamele au foarte multe de pregătit.

A doua zi de dimineață, după ce s-au trezit din somn, copiii au întrebat nerăbdători, dar și curioși ce cadouri vor primi, știut fiind că era zi de Paște. Atunci, mama le-a spus să meargă în grădină pentru că acolo își vor găsi cadourile. Gălăgioși, râzând și hârjonindu-se, copiii au năvălit, unul după altul, în grădină. Speriat de glasurile lor, un iepuraș țâșnește de undeva, dintr-un colț al grădinii unde se odihnea și o ia la fugă. Curioși, copiii s-au îndreptat în fugă spre locul din care iepurașul tocmai țâșnise și acolo, sub frunzele uscate, au găsit ouăle roșii, frumos încondeiate.

Chiar și astăzi încă mai există obiceiul ca în ziua întâi de Paște, copiii să fie trimiși în grădină ca să-și caute cadourile pe care iepurașul le-ar fi lăsat acolo, special pentru ei, încă din zori.

Din păcate, semnificațiile acestea se pierd în vârtoarea timpului și riscăm să ne pierdem identitatea. Pentru generațiile actuale cel mai mult contează dacă Moșul le aduce tableta mult visată, iar iepurașul le va aduce ultimul DVD al nu știu cărui joc.

Mărgărit Daniel, clasa a X-a
Redactor-șef

Proiecte educative 2017-2018

În anul școlar 2017-2018, cadrele didactice din Palatul Copiilor Slobozia doresc să continue proiectele din anii precedenți, care au avut succes în rândul copiilor pe plan local, județean, interjudețean, dar și național.

Vom enumera câteva proiecte foarte importante în care este implicat un număr mare de elevi, dar și de cadre didactice, reflectând dăruirea și pasiunea participanților și organizatorilor:

* CONCURS JUDEȚEAN DE PICTURĂ ȘI DESEN ARTISTIC – „OBICEIURI DE PAȘTI”, PROF. PETRESCU OLIMPIA.

* FESTIVALUL CONCURS JUDEȚEAN DE DANS MODERN ȘI DANS POPULAR „MAGIA DANSULUI”, PROF. TIMOFTE MIHAI, IVANOV GEORGETA, LALU MARIAN.

* CONCURS JUDEȚEAN DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI JURNALISTICĂ „TUDOR ARGHEZI”, PROF. POLIZU DANIELA.

* FESTIVAL JUDEȚEAN DE FOLCLOR AL COPIILOR „GRÂUȘOR DIN BĂRĂGAN”, PROF. POLIZU NELU.

* CONCURS NAȚIONAL DE NAVOMODELE ȘI AUTOMODELE, PROF. SCABATURA NELU.

* FESTIVAL CONCURS JUDEȚEAN DE MUZICĂ FOLK „BALADE DE PRIMĂVARĂ”, POPESCU CORNELIU.

* PROIECT EDUCATIV REGIONAL „INCURSIUNE PRIN BĂRĂGAN”, PROF. CĂLUȚĂ ROXANA.

* FESTIVAL CONCURS JUDEȚEAN DE DANS POPULAR „HORA IALOMIȚEANĂ”, PROF. PREDA VICTORIȚA

* CONCURS REGIONAL „PASIUNI, PASIUNI”, ÎNV. EZEANU GIORGICA.

* CONCURSUL JUDEȚEAN DE TEATRU „CUVÂNTUL CARE ZIDEȘTE” – CERCUL DE TEATRU ÎN PARTENERIAT CU ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3.

* CONCURSUL REGIONAL „PRIETENII NATURII”, CERCUL DE ECOLOGIE ÎN PARTENERIAT CU ȘCOALA GIMNAZIALĂ COȘERENI.

* CONCURSUL REGIONAL „TRADIȚII ÎN EUROPA” ÎN PARTENERIAT CU ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SF. ANDREI”.

Consilier educativ, prof. Petrescu Olimpia

Interviu inedit

cu Patricia Anamaria David, 4 ani, Cercul de teatru de revistă

Rep: Bună ziua, domnișoară! Am observat că frecvențezi Cercul de teatru de revistă, la Palatul Copiilor din Slobozia.

Patri: Păi eu nu felentez, eu merg la teatru...

Rep: Așa, da, la teatru...

Patri: De revistă.

Rep: Sigur, de revistă. De ce ai ales teatrul?

Patri: Mă fac actriceasă. Am talent și pot orice.

Rep: Orice?!...

Patri: Păi râd, plâng... A spus și doamna că plâng foarte bine. Când face așa cu degetele, încep. Mă uit frumos, pe sub gene, inventez imediat...

Rep: Și cam ce inventezi?

Patri: Păi dacă doamna ne întreabă cine a alergat pe scenă, eu scot așa aerul...

Rep: Adică oftezi.

Patri: Cred. Așa îmi vine și așa fac actorii, apoi ridic umărul și îmi aranjez părul, ca actorii și îi spun că eu treceam pe acolo, că eram cu treabă...

Rep: Ce rol mai greu ai interpretat?

Patri: Greiere trist... Fac ochii mici, așa, apoi sunt amărâtă că a venit toamna.

Rep: Ce îți place la teatru de revistă? Ce ai învățat?

Patri: La teatru îmi place că avem scenă mare și microfon adevărat. Am învățat să nu mai trag de buzunare când recit, să stau cu picioarele frumos, ca actorii, să mă înclin... Uite-așa!

Rep: Ai teamă pe scenă? Ai emoții?

Patri: Acum nu mai am, că spectatorii sunt și ei oameni ca și noi. Privim înainte și respirăm și ne trece. Așa ne-a învățat doamna.

Rep: Ce vrei să le transmiți copiilor care citesc revista noastră?

Patri: Că e frumos la noi, la teatru de revistă! Să vină să ne vadă. Avem serbare de Crăciun. Ai aflat? Acum le spun și La mulți ani!

O poveste despre începuturi și despre continuități

Privesc în urmă și cu greu realizez că au trecut șase ani... Șase ani de când a luat ființă Cercul de Jurnalism care continuă să existe datorită comunității atât a cadrelor didactice cât și ale pasionaților acestui cerc. Este binecunoscut faptul că rezultatele pozitive ale unui cerc și ale instituției în sine se datorează tuturor celor implicați în procesul de învățământ, chiar dacă aici ne referim la activitățile nonformale...

Da, au trecut șase ani de când acest cerc s-a născut practic dintr-o idee și a continuat, diversificându-și activitatea prin înființarea a trei grupe de Limbă engleză. Numărul mare de cereri de înscriere primite pentru acest curs reliefează pasiunea copiilor pentru această limbă.

Participarea elevilor la concursuri de creație literară și jurnalistică, realizarea unor articole pentru revista Palatului Copiilor Slobozia, intitulată „Tărâmul pasiunilor”, sunt doar câteva din activitățile noastre.

De ce jurnalism? Pentru că acest cerc dezvoltă o serie de abilități, ca de exemplu capacitatea de exprimare orală și scrisă a elevilor, înfrângerea timidității, capacitatea de a-și exprima opinia asupra unui subiect, dar și de a accepta părerea celorlalți cu privire la subiectul respectiv, dezvoltarea imaginației și a originalității etc. Prin însușirea unor noțiuni specifice, elevii își îmbogățesc cultura generală și, descoperindu-și anumite afinități, pot opta în viitor pentru meseria de jurnalist, transformându-și pasiunea în meserie, putând afirma fără să greșim că: „în tot ceea ce faci cu pasiune, zidești o parte din tine”.

Prof. Polizu Daniela (cercul de jurnalism)

Muzica și efectele ei asupra adolescentului

În ultima vreme, preocuparea pentru a analiza efectul muzicii asupra psihicului individului a crescut, în acest scop realizându-se mai multe lucrări care au pus în balanță arta și psihicul uman. În general, procesele psiho-neuro-fiziologice, cu rol în receptarea muzicii, sunt comune, întâlnite la fiecare individ în parte (procese senzoriale, acustice, intelectual-afective etc), spre deosebire de efectele muzicii care sunt diferite de la individ la individ, aici diferența fiind dată de ritmul, genul muzical și, de ce nu, chiar de mesajul care se vrea a fi transmis de melodie, dar care este perceput în funcție de viziunea ascultătorului.

Muzica, în funcție de gen, ne relaxează, având efectul cathartic (eliminator al emoțiilor negative acumulate), ne induce o stare de somnolență, sau, dimpotrivă, ne poate crea o dispoziție proastă, având un efect psihedelic asupra individului. De asemenea, s-a constatat că muzica ajută la amplificarea sau eliminarea unor stări interioare, favorizează comunicarea între indivizi sau accelerează bătăile inimii, uneori mișcările corpului acompaniind muzica pe care o auzim (dansul este un exemplu în acest sens). Repetarea acestor efecte imediate vor fi pe parcurs asimilate de psihic, acesta considerându-le ca fiind naturale și ale lui de drept. Acest lucru duce în timp la modelarea personalității.

Fiecare om se bucură la auzul unui anumit gen muzical, a unei anumite melodii, însă se simte deranjat de alte genuri muzicale. Asta poartă numele de „preferință muzicală” Antipatia sau simpatia față de o anumită muzică, faptul că apreciem, sau nu, un anumit artist este în concordanță cu unicitatea personalității fiecăruia.

În zilele noastre, se spune despre tineri că personalitatea le este influențată de muzica pe care o ascultă, că își fac modele de urmat în viață din artiștii favoriți și că versurile melodiilor devin „crezul” pe care îl urmează în viață. Astfel, fiecare adolescent are „ritmul” său propriu, are un „soundtrack” ce reliefează stilul său de viață și un „leitmotiv” pe care îl respectă.

Dacă vom urmări desfășurarea lucrurilor în societate observăm cum tinerii au început să se regăsească în muzica pe care o ascultă, formându-se, în acest fel, acele grupuri care mai devreme sau mai târziu ajung să se implice în diferite conflicte (de la conflicte ideologice până la conflicte fizice) întrucât fiecare își susține măreția stilului muzical pe care îl ascultă. Într-o altă încercare de a demonstra efectele muzicii asupra inconștientului, s-a recurs la amplasarea într-un magazin a unor casetofoane la care s-a pus în audiție muzică liniștitoare, relaxantă, calmă. În urma acestui experiment s-a constatat că s-au diminuat furturile. De asemenea, într-un laborator în care se ascultă muzică clasică s-a constatat că șobolanii se reproduceau mai puțin decât de obicei.

Un alt studiu, care urmărea să demonstreze beneficiile muzicii asupra intelectului, a apelat la îmbogățirea memoriei cu ajutorul muzicii clasice. Acest studiu a luat numele de „efectul Mozart” întrucât acest efect de îmbunătățire al memoriei s-a întâmplat cel mai des în condițiile audierii sonatei lui Mozart în „Do major”. La scurt timp după ce persoanele respective ascultau această melodie, punctajul la testul de gândire spațială creștea considerabil. Nu se știe cât de reală a fost această constatare, dar, pe internet, într-o perioadă, apăruseră casete pentru memorie, gândire etc. ce erau puse spre comercializare.

Industria muzicii este într-o continuă dezvoltare, întrucât de la an la an se modifică moravurile, superstițiile și se creează noi instrumente muzicale. Dacă în alți ani, oamenii făceau rost de muzică greu, de pildă discurile se găseau foarte rar astfel încât nu mulți erau cei care aveau așa ceva, în zilele noastre trebuie să ne „chinăm” cu câteva click-uri și muzica preferată din țară sau de peste oceane ne este livrată direct în computer sau la domiciliu. În calitate de părinte, cum vă puteți proteja copilul? În principiu, trebuie evitată lăsarea copilului fără supraveghere. Se poate împiedica astfel contactul copilului cu mesaje care l-ar putea influența într-un mod negativ, mai ales la vârste fragede, când este ușor influențabil.

Copilul vede în cei de lângă el un model de urmat, mai ales în membrii familiei, de aceea este foarte importantă educația care îi este oferită. În această perioadă, puterea exemplului este crucială în modelarea personalității copilului. Din melodiile auzite este posibil să înțeleagă că alcoolul este „cool”, că drogurile sunt la modă, că sexul cu toți cei pe care îi cunoști este incitant etc. Dar dacă, totuși, copilul ascultă melodii care au astfel de mesaje, ar fi bine să încercați să le ascultați împreună și să îi explicați că până și cântărețul este un actor pe scenă și că viața sa reală, de cele mai multe ori, este diferită de cea pe care o promovează în melodii.

Deși muzica și personalitatea par a fi într-o strânsă legătură, până în prezent, nu multe sunt articolele sau cărțile care sunt dedicate acestui studiu. Cert este că muzica are un rol important în viața omului, rămânând, însă, încă sub semnul întrebării cât anume este omul influențat de ceea ce ascultă.

Prof. Polizu Nelu
Cercul de muzică populară

Cercul de teatru de revistă

Cercul de teatru de revistă din cadrul Palatului Copiilor din Slobozia își propune să îi învețe pe elevi să exerseze încrederea în propriile posibilități de exprimare în public, să își gestioneze emoțiile, să poată fi în stare să își exprime gândurile.

Cultivăm disponibilitatea pentru conștientizarea propriului potențial (fizic, cognitiv, emoțional) necesară exprimării artistice. De asemenea, susținem manifestarea unei atitudini pozitive față de valorile culturale sub diferite aspecte (descoperire, valorificare, conservare etc), utilizarea caracteristicilor propriei personalități și cele ale mediului natural și social, descoperite cu mijloace specifice artei actorului, aplicarea principiilor artei actorului în situații diverse.

Copiii vin aici cu plăcere. Se simt liberi, sunt creativi, expansivi, reușesc să își învingă temerile legate de vorbitul în public, reușesc să-și corecteze chiar unele defecte de vorbire. Ei, în principal, se joacă. Chiar și cei mai mari se deschid și intră în rol cu bucurie și convingerea că fac un lucru minunat. Și chiar așa și este. Stăm de vorbă, ne dăm cu părerea, ne contrazicem, suntem o mare familie care are convingerea că poate face lucruri frumoase. Și chiar le face. Acum pregătim spectacolul de Crăciun.

O fetiță de 4 ani, Patricia Anamaria David, care frecventează Cercul de teatru de revistă, a concluzionat atât de bine, într-un interviu acordat reporterului nostru:

„Rep: Ce vrei să le spui copiilor care citesc revista noastră?
Patri: Că e frumos! Acum le spun și La mulți ani!”

Da, este frumos să îi vezi cum cresc, cum evoluează, cum devin, pe zi ce trece, mai dezinvolți, mai siguri pe ei.

Acum, în prag de Crăciun și de Anul Nou, le urez tuturor elevilor, părinților, colegilor, multă sănătate și împliniri! Și da, este frumos! Vă așteptăm cu drag!

Prof. Irina Constantinescu
Cercul de teatru de revistă

Cercul de auto-navomodelism

Această activitate este destinată copiilor pasionați de modelism. Pot construi machete de mașini, vapoare, pot dobândi priceperi și deprinderi în pilotajul acestora, folosind elemente de radiocomandă

Făcând parte din marea familie a „modelismului”, automodelismul este o specialitate agreată de copii încă de la apariția ei. Rezultatele și-au făcut apariția încă de la primele participări în competiții, concursuri la nivel individual cât și pe echipe.

Pentru depistarea copiilor talentați anul acesta am încheiat parteneriate cu Școala Gimnazială Gheorghe Doja și cu Liceul de Arte Ionel Perlea Slobozia.

Pentru organizarea concursurilor naționale de automodele și navomodele avem parteneriate încheiate cu Palatul Copiilor Pitești, Clubul Copiilor Pucioasa, Palatul Copiilor Vaslui, Clubul Copiilor Bicăz.

Cercul de modelism al Palatului Copiilor Slobozia vine în sprijinul pasionaților de construcții, șalupe, vapoare, submarine, reușind o dezvoltare a acestei activități. Realizarea unei nave, până la ultimul element, reprezintă o provocare. Se pun în valoare talente, pasiuni, un volum uriaș de muncă, dar și satisfacție în momentul când acesta corespunde standardelor și așteptărilor noastre.

Prof. Scabatura Nelu
Cercul de machete și construcții de mașini

Cei șapte ani de acasă

„Copiii sunt mâinile cu ajutorul cărora atingem cerurile”

Henry Ward Beecher

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani.

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile – începe încă de când e bebeluș, citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie – nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar, mai ales, să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil – fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu palma la fund și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

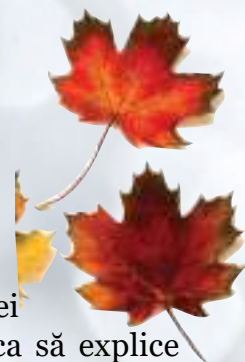
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre – sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

*Volbea Maia, 11 ani,
Cercul de jurnalism*

PORTRETUL TOAMNEI

Ora de franceză începuse de ceva timp, dar eu eram prea ocupată cu cititul unei cărți găsite întâmplător pe telefon. Nu mă puteam concentra la ceea ce încerca să explice profesoara, asemănător clasei care era la fel de neatență ca și mine. Câteodată mă întreb dacă profesorul nu s-ar plictisi dacă ar da doar de clase pline de elevi atenți. Acum, să fim serioși! Unde ar mai fi amuzamentul?.

Ajunsesem într-un final la ultima oră, cea de desen. Cred că este una dintre puținele materii care mă fac să mă simt utilă în privința unui lucru pe care îl creez. Normal că avem o temă de grădiniță, ca de obicei... Adică, da, suntem buni la matematică și română și toate materiile bazate pe calcule și teorii, dar la imaginație nimeni nu ne dă vreo speranță. Trebuie să creăm o imagine referitoare la toamnă... Da, e perfect, adică toți vor desena jumătate de foaie colorată în galben, roșu și maro, iar cealaltă va fi albastră. Eu am de gând să fac ceva nou, ceva unic...

Am terminat de strâns totul și suntem lăsați să plecăm. Toată lumea se îngrămădește pe ușă ca și cum ar muri dacă ar ajunge cu un minut mai târziu. Merg încet pe stradă și simt dintr-odată... un vânt rece, văd un nas roșu ascuns într-o geacă lungă, pe asfalt un covor cu greu țesut, făcut dintr-o mulțime de culori. A venit. E aici și nu va pleca prea curând. Zâmbesc și mă grăbesc spre casă.

Cu o cană cu ceai în mână, la lumina slabă a unei lămpi vechi stau și mă uit la o foaie albă care va putea fi o viitoare urmă a existenței mele pentru alte generații. Vreau să-i fac un tablou. Vreau să o întruchipez, fără a uita detaliile care o definesc.

Două frunze roșiatice ca focul îi vor fi ochii. Fruntea... un lan de porumb cu frunze lungi și late. Gura... prima rază de soare care apare după orice furtună. Sprâncenele vor fi două stoluri de păsări călătore, iar părul va fi negru precum pământul proaspăt arat.

Îi voi desena un gât scurt, asemănător cu ultimele zile de vacanță. Mâinile sale vor fi subțiri și lungi precum daliile, iar pe degete va avea inele făcute din picături de ploaie care se ascund pe pământ atunci când norii doresc să i le ia. Corpul ei va fi subțire și ascuns de cele trei cojoace. Primul este făcut din

nori albi și flori multicolore. Al doilea este compus din podgoriile de viță-de-vie, iar cel de-al treilea prezintă mărăcinii și crengile copacilor rămași fără frunze. Picioarele sale sunt două însemnări ale plimbării ei prin parcul vieții noastre, iar parfumul ei va fi un amestec din aromele fructelor din livezile ei.

Așa o văd eu acum în fața mea, suflându-mi ușor în ureche și amestecându-mă din cauza plecării ei prea iuți. Am reușit, am făcut un tablou dar nu m-am putut abține să mă gândesc la versurile lui Bacovia:

*„E toamna, e foșnet, e somn...
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol...
Și-i frig și burează.”*

*Baciu Andreea, 16 ani,
Cercul de jurnalism*

Imaginație

Te-ai comparat vreodată cu ceva? Cu siguranță, da. Lucrul acela poate că te descrie într-un fel sau altul.

Stăteam într-o seară și mă uitam în jurul meu... Dacă aș fi fost un fluture? Aș fi fost poate mai apreciată. Aripile mari și multicolore m-ar fi ajutat să văd lumea altfel. Nu aș percepe tot ceea ce se întâmplă în jurul meu, dar poate că aș vedea frumusețea lucrurilor. Florile, iarba, cerul... ar fi elementele vitale din viața mea efemeră. Niciodată nu am apreciat atât de mult o floare, dar gândindu-mă că aș fi putut fi un fluture... ea mi-ar fi cel mai bun prieten. Pericolul... știți câte lucruri, care ne pot face rău, sunt în jurul nostru? Ei bine, dacă aș fi un fluture, tot ceea ce ar conta pentru mine ar fi să nu dispar, să nu mor... să am grijă de trupul meu firav.

Bine, bine... dacă aș fi o ființă nu ar fi așa de greu, dar cum ar fi dacă aș fi un obiect... de exemplu o casă. O casă goală, părăsită. Aș ști atâtea secrete și povești... În casa asta ar fi putut locui oricine: doi bătrâni care și-au luat „Rămas bun!” pentru a ajunge într-o lume mai bună, mai liniștită sau chiar un grup de tineri, care au ales să plece, să trăiască altundeva, într-un loc unde nu pot fi judecați sau nu trebuie să se ascundă de realitate. Toată lumea preferă să plece, dar o casă rămâne veșnic într-un loc.

De ce toți preferăm să plecăm, în loc să ne confruntăm până la capăt? Nu suntem o casă părăsită să stăm și să privim cum lumea se destramă în jurul nostru, suntem oameni care pot schimba ceva, oricând, oricum. Gândește-te acum la ceva care pur și simplu nu merge bine în viața ta. Da, exact lucrul acela trebuie schimbat. Asociază-l cu casa aia goală. Trebuie să o repari, să poți locui în ea. Să repari ceea ce nu e bine, să te poți bucura de viață. Nu fii tu acela care abandonează iar... Ia atitudine și fă casa să se schimbe singură. Dă optimismului o șansă și lasă-l să te cuprindă măcar o zi, vei fi uimit să vezi că poți schimba casa aceea goală. O poți repara, îi schimbi personalitatea și felul în care oamenii o văd.

Totuși, dacă ar fi să aleg, mi-aș dori să fiu un copac... o salcie tristă, pe malul unei ape, sub ramurile căreia să se înfiripe povestea de dragoste a unor tineri sau un mândru stejar care să troneze falnic în mijlocul unei păduri. Atunci aș putea asculta trilurile păsărilor ale căror cuiburi le-aș adăposti, aș înfrunța vântul biciuitor al iernii, zăpezile care m-ar înveșmânta în straie albe, iar vara, frunzele mele verzi ar foșni, aruncând răcoare în jur, iar eu aș simți că îmbrățișez imensitatea cerului.

Da, ne putem imagina că suntem un fluture, o casă, un copac. Ne asociem zilnic cu oamenii din jurul nostru și vrem să fim ca ei, dar niciodată nu ne punem în locul unei alte vietăți, al unei plante sau al unui obiect, care poate să exprime ceva, doar prin forma lui, prin culoarea lui sau, pur și simplu, prin locul în care se află.

Sandru Andreea Răluca, 17 ani,
Cercul de jurnalism

Denumirea lunilor anului în tradiția populară

Fiecare lună a anului are, în tradiția noastră populară, o altă denumire decât cea pe care o cunoaștem noi și fiecare denumire populară sau preluată din latină ascunde o istorioară interesantă. Decideți voi care denumire e mai frumoasă și se potrivește mai bine nouă, românilor. Se spune din bătrâni că lunile care au *r* în denumire sunt luni friguroase, iar celelalte sunt luni cu soare.

Ianuarie: Gerar. Nu e greu să ne dăm seama de unde vine numele lunii. Este o lună geroasă, iar Gerar era primul dintre fiii Anului. Denumirea actuală de Ianuarie are origine latină (Ianuarius) și vine de la zeul Ianus, cel cu două fețe: o față îndreptată spre trecut și alta îndreptată către viitor.

Februarie: Făurar, o lună în care gerul năprasnic alternează cu perioade mai blânde. Făurar este denumirea veche pentru meseria de fierar și se spune că această lună „ferecă și desferecă”, adică ba îngheață apele, ba le dezgheață. În tot acest, timp țăranii își reparau uneltele agricole sau își fabricau altele noi (evident, cu ajutorul fierarului). Denumirea latină vine de la zeul subteran Februs.

Martie / Mărțișor. În popor, oamenii începeau deja muncile câmpului în această lună. Acum, Baba Dochia urca deja cu oile la munte, împletind firul alb al zăpezii cu firul roșu al soarelui. Mărțișorul vestește venirea primăverii. Denumirea latină vine de la Marte, zeul războiului, pentru că, odată cu venirea primăverii, începeau să se poarte luptele oprite din cauza vremii neprielnice din iarnă.

Aprilie / Prier. Prier vine de la primăvară, deoarece în această lună primăvara își intră pe deplin în drepturi. Denumirea latină vine de la verbul „apreio, apreis” care înseamnă „a se deschide” pentru că acum se deschid mugurii tuturor plantelor. Mai târziu, românii au găsit ca înțeles verbul „a prii”, adică a-ți merge bine, întrucât luna era prielnică.

Mai / Florar. Denumirea latină vine de la latinul „majores” care desemna senatorii romani care își începeau dezbaterile în această lună, dar românii au denumit această lună „Florar” pentru că acum era și sărbătoarea zeiței romane Flora, stăpâna tuturor florilor.

Iunie / Cireșar. Denumirea latină vine de la zeița romană Junona, patroana femeilor măritate. Ca să fie reușită, o căsătorie trebuia făcută în luna iunie, sub ocrotirea zeiței, dar tot acum se coc cireșele, așa că românii, deja creștinați, au uitat denumirea zeiței păgâne și au denumit această lună „Cireșar”.

Iulie / Cuptor. Denumirea latină vine de la împăratul roman, Iulius Caesar, care s-a născut în această lună, dar, mai târziu, din cauza căldurii mari, românii au început să-i dea numele „Cuptor”.

August / Gustar. Denumirea latină i se trage de la împăratul roman, Cezar Augustus, nepotul lui Iulius Caesar, care i-a succedat la tron. Are tot 31 de zile, ca și iulie, fiindcă Augustus nu a dorit ca luna să aibă mai puține zile decât luna unchiului său. Românii însă i-au transformat numele în „Gustar”, fiindcă în această lună poți gusta toate roadele pământului.

Septembrie / Răpciune. În această lună începe culesul viilor. Denumirea latină vine de la „septimus” / al șaptelea, fiindcă în calendarul roman, septembrie era a șaptea lună a anului.

Octombrie / Brumărel. Denumirea latină vine de la octo / opt, pentru că era luna a opta a anului, dar românii au preferat să denumească luna după principalul fenomen meteorologic care se produce în această perioadă: începe să cadă bruma.

Noiembrie / Brumar. Denumirea latină vine, evident, de la novo / nouă, ea fiind a noua lună din calendarul roman, iar românii i-au spus Brumar fiindcă frigul predomină întreaga natură acoperită de brumă.

Decembrie / Undrea sau Andrea. Denumirea latină vine de la decem/ zece, fiind a zecea lună a calendarului roman, iar românii i-au spus Andrea după sărbătoarea Sfântului Andrei, sărbătorită pe 30 noiembrie. De altfel, ziua Sfântului Andrei este denumită în popor „Cap de iarnă” fiindcă, imediat, pe întâi decembrie, începe iarna.

Calendare tradiționale

Sute de ani de conviețuire în mijlocul naturii, ca agricultori și oieri, în strânsă interconectare cu aceasta, au obligat omenii, desigur, în primul rând pentru supraviețuire, dar și pentru a-și îmbunătăți viața de zi cu zi, să observe schimbările de mediu, interconectările între aceste schimbări, să cerceteze cu atenție proprietățile plantelor, fie ele cultivate sau sălbatice, să înregistreze mental obiceiurile animalelor sălbatice ca și pe cele ale animalelor pe care deja, din zorii civilizației, oamenii la îmblânziseră și le transformaseră în ceea ce numim „animale domestice”.

Din acest cumul de observații, ca și din experiențele trăite, transmise timp de milenii de la o generație la alta, au rezultat așa numitele științe empirice: medicina populară, capacitatea realizării unei prognoze meteo destul de precise pentru acele timpuri, o agricultură care se baza pe principii de refacere a solului, fără a-l cultiva excesiv (la care, iată, ne întoarcem acum, în secolul XXI, o știință a creșterii și selectării animalelor pentru obținerea exemplarelor performante etc.

Studiind acest „modus vivendi” etnologii de pretutindeni au descoperit, poate mai mult decât în alte ținuturi europene, în România, un tezaur de știință, tezaur transmis de la o generație la alta nescris, totdeauna memorat.

Să nu credem că noi, cei din secolul acesta suntem primii care au înțeles valoarea reală a acestor informații științifice tradiționale, deși da, în acest secol, mai mult decât în precedentele, găsim rezolvarea unor probleme spinoase ale medicinei, ale științelor agricole, ale meteorologiei nu numai în tehnica de vârf cu care laboratoarele sunt astăzi dotate, ci și în observațiile seculare ale poporului nostru, concentrate în ceea ce numim „științe populare”.

Încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea au apărut, printr-o strădanie unită a cărturarilor vremii, dar și a minților luminate ale capilor bisericii noastre, niște calendare care reuneau prognoze meteo, sfaturi agricole utile, dar și sărbători religioase. Aceste calendare au fost tipărite pe cheltuiala Mitropoliei și au căpătat imediat o mare popularitate pentru tripla lor funcționalitate: cea religioasă, care le amintea oamenilor calendarul religios, dar și anumite datini legate de unele sărbători, cea de prognoză meteo pe termen lung, prognoză însoțită de sfaturi practice, legate de agricultură și creșterea animalelor.

Prognoza meteo nu era una rigidă, ci oferea alternative de evoluție a temperaturii și precipitațiilor, în funcție de existența unor fenomene meteo la un moment dat sau de absența acestora.

Ca să-mi argumentez mai bine afirmațiile, îmi permit să reproduc cititorului un astfel de calendar, doar pentru luna ianuarie (din lipsă de spațiu editorial). Acest calendar, ca și altele asemenea, l-am găsit răsfoind biblioteca online a Muzeului Astra:

Ianuarie, Gerar

Dacă este moină, primăvara va fi friguroasă, iar vara călduroasă; dacă este ploaie, vara va ploua, semănăturile se vor strica și poamele vor fi viermănoase; dacă este ger, în februarie va fi nea și în iulie cald, iar cucuruzul va crește mare; dacă este cald și uscat, va fi zăpadă în martie și aprilie, iar anul nu va fi mănos; dacă este negură, februarie va fi umed. Se curăță pomii de uscături, se pune gunoi pe straturi, se curăță legumele și fructele din pivnițe; se îngrijesc vitele, se dreg uneltele și gardurile.

1 ianuarie – SÂN-VĂSÂI, ANUL NOU, CRĂCIUNUL MIC (Sf. Vasile cel Mare, Tăierea împrejur cea după trup a Domnului).

• dacă este vreme bună, va fi anul bun; dacă ninge, va fi belșug; dacă este senin și ger, oamenii vor fi sănătoși, dacă pomii au chiciură, vor fi poame multe.

• dimineața, oamenii pun mâna pe unelte cu care vor să aibă spor la muncă.

• obiceiuri: se merge cu „Plugușorul”, „Vasilca”, „Sorcova”, „Semănatul”, „Dezlegatul anului”, se face „Masa Moașei”.

• oamenii își fac urări de sănătate și belșug și caută să fie veseli ca să le meargă bine peste an.

• se petrece, se mănâncă preparate din porc (râmbă înainte), nu se mănâncă pasăre (scurmă înapoi).

3 ianuarie – ÎNGROPAREA ANULUI VECHI (obicei).

5 ianuarie – AJUNUL BOBOTEZEI, ZIUA CRUCII.

• dacă este bură pe pomi, vor fi fructe multe; dacă este ger, va fi an bun; dacă plouă, va fi an ploios.

• se postește pentru noroc.

• obiceiuri: popa merge „cu Iordanul” prin sat; este omenit în fiecare casă, i se dă și un fuior de cânepă; copii colindă cu „Kiraleisa”, pentru spor.

• fetele fură busuioc de la popă (să-și viseze ursitul); își pun salbele în prag, să treacă popa, ca să se mărite curând, ajunează să aibă soți buni.

• spicele și boabele pe care a șezut popa, date animalelor și păsărilor, le feresc de rele și le aduc spor.

• femeile fac piftie, să le fie fața fragedă ca piftia.

„se deschid cerurile și se împlinesc dorințele”.

6 ianuarie – IORDANUL, BOBOTEAZA (Botezul Domnului).

• se ține slujba la apă curgătoare; se sfințesc apele („dracii fug din apă și sunt mâncați de lupi”), popa aruncă crucea în apă; cine o scoate este primul botezat și cinstit cu bani.

• oamenii se scaldă și se stropesc cu apă să fie sănătoși.

• se înconjoară casa afumând-o cu o petică aprinsă ca să fie apărată de șerpi.

• două săptămâni nu se spală cămăși pentru că sunt apele sfințite.

• obiceiuri: „lordănitul”, „Încuratul cailor”, „Ardeasca” (pentru a avea spor în gospodărie).

• mamele botează mormintele pruncilor morți nebotezați, ca să-i mântuiască.

• nu se mai colindă.

• dacă este promoroacă, ger, crivăț, va fi an cu belșug și sănătate; dacă plouă e iarnă lungă; se schimbă vremea: dacă e frig, se moaie; dacă e cald vine ger.

7 ianuarie – SÂNT-ION, (Soborul Sf. Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului).

• oamenii se botează la biserică pentru noroc și sănătate.

• se serbează de către femei cu petreceri: „lordănitul femeilor”, „Masa Moașei”.

• „lordănitul”, „Muiatul Ionilor, din Tălmăcel” (obiceiuri).

• dacă este ger, vitele vor fi sănătoase; de acum se moaie frigul.

11 ianuarie – Cuv. Teodosie cel Mare, protector al nașterilor (e socotit între Filipi).

• îl țin femeile dornice de prunci, pentru naștere ușoară și prunci sănătoși.

• se ține ca apărare de cutremure, arsuri, ciumă, lingoare, vise rele, năluci.

16 ianuarie – SF. PETRU DE IARNĂ, CEL ȘCHIOP, FULGERĂTOARELE (Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru).

• este „miezul iernii”; de acum se înmoaie vremea; se fac pregătiri pentru muncile de primăvară.

• se ține ca să nu facă pagube lupul, să fie apărați de boli, arsuri, dăunători.

• nu se împunge, nu se toarce, nu se sfredește, nu se piaptănă, nu se împrumută, nu se dă din casă și nu se scoate gunoiul sau cenușa că „se prădesc lupii”, nu se pronunță numele lupului.

• nu se mănâncă carne; se mănâncă plăcintă și se bea vin; se dă și de pomană.

17 ianuarie – ATANASIILE, CIRCOVII DE IARNĂ (Cuv. Antonie cel Mare).

• se ține ca apărare de duhuri rele, farmece, primejdii, boli, arsuri, lovituri.

18 ianuarie – ATANASIA CIUMELOR (Sf. Atanasie și Chiril Arhiepiscopii Alexandriei).

• se ține ca apărare de ciumă, infirmități, bube, amețeli, lovituri și apărarea vitelor și găinilor de boli.

- o țin femeile pentru noroc la fete; fac colaci, pâine cu zahăr, turte cu unt și colivă de pomană.
- 20 ianuarie – Sf. Eftimie cel Mare.
- se ține pentru rodirea pomilor, sănătatea bărbaților, apărarea de ciumă, boli, izbituri, friguri, pagube.
- 24 ianuarie – Sf. Agapia.
- se ține să nu căpieze oile și ca apărare de bube, primejdii.
- 25 ianuarie – FILIPUL DE IARNĂ (Sf. Grigore Teologul, protector al văduvelor).
- serbat mai ales de lemnari pentru spor la lucru; se ține ca apărare a oamenilor de ologeală, arsuri, înec, pagube, a semănăturilor, de ciori, a turmelor, de boli și lupi, a păsărilor, de boli și ulii.
- nu se coase, țese, împletește; nu se dă din casă; se lipește gura sobei „să se lipească gura lupului”.
- 27 ianuarie – Sf. Ioan Hrisostomul.
- se ține ca apărare de boli, ologeală, pentru sănătate; fetele o țin pentru noroc.
 - „se deschide gura păsărilor să cânte”.
- 25/29-31 ianuarie – FILIPUL DE IARNĂ.
- 30 ianuarie – TRISFETITELE, TECLELE (Sf. Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur)
- se ține pentru fericirea fetelor, împerecherea păsărilor, spor la tors, apărare de orbire, de lupi.
 - se face colivă pentru morții neîmpărtășiți.
 - se schimbă vremea, dacă este cald, va fi primăvara friguroasă; dacă este ger, va fi vara cald
- 31 ianuarie – FILIPUL ȘCHIOP
- se ține jumătate de zi, pentru sporul casei, apărare de lupi și vindecarea șchiopilor.
- Desigur, acum îmi veți spune:
- Câte superstiții, domnule, câte superstiții!
- Și eu vă voi răspunde:
- Aveți perfectă dreptate, prieteni, sunt aici și ceva superstiții, dar trebuie să știți că, măcar o jumătate din ele au rolul lor: de ce se spune că te cerți când se varsă sarea? Fiindcă acum ceva timp sarea era greu de transportat de la salină până în câmpie doar cu un car cu boi și acoperită cu paie, astfel încât orice ploaie o putea topi până la noi. Drept care prețul urca foarte mult. Și atunci, cum să nu cerți copilul care a vărsat din neatenție sarea?!
- Dar tu, prietene, născut în secolul XXI, de ce te albești de spaimă când îți cade pe podea manualul pe care nu l-ai deschis ieri să te pregătești pentru azi, ei?

*Stoica Nicolae, 16 ani,
Cercul de etnografie și folclor*

STĂNICĂ CIPRIAN
16 ani
Cercul de pictură

OBICEIURI DE IARNĂ

Ocupații primordiale ale primelor populații care au trăit pe teritoriul țării noastre și mai apoi ale poporului român în formarea și consolidarea sa istorică, agricultura și păstoritul sunt celebrate fastuos mai ales în perioada de iarnă. De ce acum? Explicația este complexă.

În primul rând, fiindcă odată cu sosirea anotimpului rece, acesta le oferă atât agricultorilor cât și păstorilor un răgaz, un fel de vacanță, dacă doriți.

În al doilea rând, încă dinaintea perioadei creștine, trecerea dintr-un an în altul trebuia celebrată, astfel încât viitorul să aducă un plus de bunăstare, sănătate, viață lungă, față de trecut.

În al treilea rând, odată cu creștinismul, și poporul nostru a fost conștient de faptul că este creștin încă înainte de a se conștientiza că popor de sine stătător, importante sărbători religioase au loc în perioada 25 decembrie – 7 ianuarie (Nașterea Domnului, Botezul Domnului, Sf. Ioan).

Însă, în centrul tuturor acestor sărbători stă Crăciunul și Anul Nou.

Repertoriul lor bogat cuprinde: colindele – colinde propriu-zise, colinde de copii – urările de belșug și recoltă bogată cu plugușorul și cu buhaiul, urarea cu sorcovii, zorile, urare făcută în zorii zilei de Crăciun și Anul Nou, vasilca; jocurile cu măști: turca sau cerbul, brezaia, cămila, capra, cerbul, malanca, jocurile cu păpuși: dansurile: căluții sau bumbierii și călușerii, și, în sfârșit, cântecele de stea, vicleimul; irozii, ieslea și teatrul popular cu tematica haiducească.

Răspândirea teritorială a acestui repertoriu nu este unitară. Unele categorii se găsesc în întreaga țară. Altele abundă în anumite ținuturi și sunt mai rare sau lipsesc cu totul în alte regiuni.

Deosebiri regionale corespund de fapt etapelor felurite în care se găsește, în dezvoltarea lui, folclorul diferitelor ținuturi. Situația geografică oglindește dezvoltarea istorică. Cultura populară s-a încheșat și s-a dezvoltat în timp, pe baza dezvoltării economice și sociale specifice locurilor. În folclor, gândurile și năzuințele oamenilor apar așa cum s-au încheșat și s-au cristalizat artistic în condiții concrete de viață. În acest sens, găsim în el nu numai deosebiri intervenite în cursul procesului de dezvoltare, ci și pe cele ce au existat de la început chiar, în momentele și modurile în care s-au alcătuit, în diferite locuri, comunitățile sociale.

Nici vechimea manifestărilor folclorice din cadrul sărbătorilor de Anul Nou nu este aceeași. Cele mai multe par a fi străvechi. Doar cântecele de stea și irozii sânt de origine mai nouă, cărturărească, bisericească. Nou este și teatrul popular cu tematica haiducească, deși el se suprapune, ca și irozii, peste vechile spectacole populare cu măști sau se asociază cu acestea.

Trei dintre categoriile repertoriului enumerat prezintă un interes deosebit pentru cunoașterea realizărilor literare și spectaculoase din obiceiurile legate de schimbarea anului: colindele, urările cu plugușorul, buhaiul și jocurile cu măști.

Prin numărul lor mare, prin frumusețea muzicii și poeziei lor, colindele domină sărbătorile Crăciunului. Se colindă de obicei în seara și în ziua de Crăciun, dar în unele locuri și în ajunul și ziua de Anul Nou și la alte sărbători ale ciclului. La colindat participa tot satul, deși efectiv colindă numai copiii, flăcăii, bărbații până la o anumită vârstă și lăutarii. Sunt locuri unde colindă și fetele, mai rar femeile, și uneori fetele și flăcăii împreună.

Tradiția obiceiurilor de Crăciun și Anul Nou cere ca flăcăii care colinda și urează cu plugușorul și cu buhaiul sau care fac jocurile cu măști, să fie organizați în cete. Acolo unde formele tradiționale au fost bine păstrate, colindatul era un măreț spectacol, ce dădea deosebită solemnitate sărbătorilor Anului Nou. Se colinda în tot satul. Gazda casei colindate este întotdeauna întrebată dacă primește colinda. Se cântă întâi o colindă la ușă sau la fereastră, prin care, de obicei, se vestește sărbătoarea, apoi ceata intră în casă, cântă colinda gospodarului (colinda cea mare) și pe urmă, din inițiativa cetei sau la cererea gazdei, alte 2-3 colinde. În casă, colindătorii sunt așteptați cu darurile pe masă. După terminarea colindatului, se urează pentru fiecare dar în parte și la sfârșit se mulțumește gazdelor în formule tradiționale. În anumite regiuni se dansează la casele cu fete sau acolo unde este loc mai mult și vin fetele din mai multe case să întâmpine ceata colindătorilor. Pe uliță, ceata se deplasează cu cântece și strigături. Copiii colindă în Ajunul Crăciunului și de Anul Nou. Colindele lor sunt scurte, vestesc sărbătoarea,

urează belșug de miei, vitei, porci, pui etc. și cer în versuri pline de haz, darurile cuvenite: alune, nuci, mere, pere, colaci etc. În unele părți ale Olteniei și Transilvaniei, copiii numiți și pițărâi, ating cu bețele sau nuiielele, pe care le poartă anume, stâlpii porților, ușorii ușilor de la grajduri sau hambare, grinda casei și scormonesc în cărbuni, pentru a aduce noroc și belșug.

În colindele de copii, urarea este întotdeauna directă și, deși concretă în enumerarea celor dorite și chiar a darurilor pretinse în schimb, are un caracter general și se cântă la fel la toate casele.

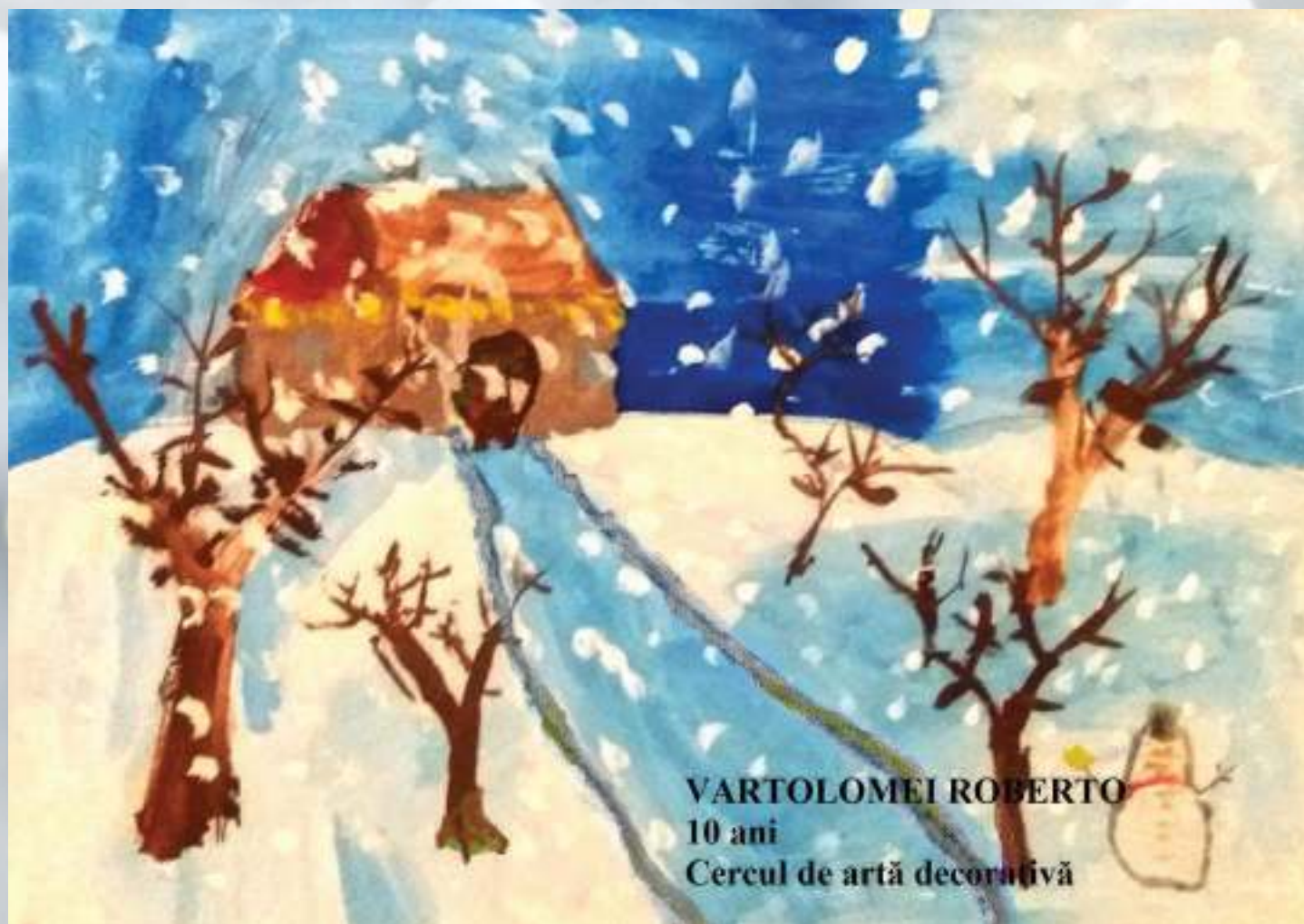
Venind din lumea obștilor sătești, colindele păstrează fără îndoială unele din cele mai vechi realizări poetice românești. Dar, în procesul dezvoltării folclorice, sfera imaginilor din colinde se lărgeste și prevestește, atunci când tematica este voinicească, imaginile cântecelor epice eroice.

Precum colindatul domină sărbătoarea Crăciunului, uratul cu plugușorul și buhaiul și jocurile cu măști domina sărbătoarea Anului Nou.

Plugușorul a fost altădată un obicei agrar, o urare de An Nou. Plugul împodobit era un plug adevărat, tras de 4 sau 2 boi. În general și azi numai copiii folosesc un plug simbolic. Urarea recitată, nu cântată, sugerează, sub forma unui lung poem ce ajunge până la 500 versuri, plin de întâmplări hazlii și de vorbe de duh – ce spun despre întreaga muncă a câmpului, de la arat și semănat până la coptul colacilor din grâul cel nou – recoltă bogată pentru anul ce vine. Ca recuzită se folosesc, pe lângă buhai și instrumentele muzicale însoțitoare – fluiere, vioară, cobze – tălângi și harapnice. Pe alocuri, la ieșirea din curte, se trage prima brazdă. Între urarea cu plugușorul și buhaiul și urarea colacului din Transilvania – de fapt povestea versificată a pâinii – există o mare asemănare. Aceeași urare se recita în Transilvania la jocul cu turca sau la mulțumirea pentru colaci.

Dar, dincolo de acestea, cântecele și jocurile din repertoriul sărbătorilor de iarnă sunt realități ale folclorului nostru. Din vechile cântece și jocuri de Anul Nou, poporul a selecționat în cursul secolelor și a adus în vremea noastră, pe cele ce au exprimat pe plan general uman dorința unui an fericit și îmbelșugat, bucuria cu care oamenii întâmpină de veacuri Anul Nou.

*Stoica Laura, cls. 16 ani,
Cercul de etnografie și folclor*

POVESTE FANTASTICĂ

În dimineața aceea m-am trezit buimac. Nu știam cât e ceasul.

Am strigat:

– Mama! Mama!

Dar mama nu mi-a răspuns. Plecase la servici. Probabil că era foarte târziu.

– Aoleu! Antrenamentul! Nici nu mă gândeam să întârzii, așa că m-am îmbrăcat în viteză, nici n-am mai trecut pe la bucătărie unde mama precis îmi lăsase micul dejun pregătit, mi-am tras treningul pe mine, am încuiat în viteză ușa și am luat-o la fugă pe stradă spre terenul de fotbal. Parcă-l și vedeam pe domnul antrenor cu fluierul la gât cum se uită cu asprime la mine.

Pe stradă era cam ceață, așa că nu prea vedeam bine pavajul, dar alergam cât de repede puteam. Deodată, aproape fără să-mi dau seama, am călcat într-o gură de canal deschisă și am căzut. Oare cine o ridicase și nu pusese indicatorii rutieri de avertizare?

Cădeam, cădeam și nu mă mai opream. Vai de mine, numai de nu mi-aș rupe un picior, că duminică am meci!

Când m-am oprit din cădere, n-am simțit nicio durere. Aterizasem ușor pe un câmp cu o iarbă verde și frumoasă, lângă o pădure. Cum mai găsesc eu stadionul aici, că nu cunosc locurile?

Deodată, din iarbă s-a înălțat o floare albastră care a crescut, a crescut... Când floarea și-a deschis petalele, dintre ele a sărit o zână tare frumoasă. Mă freca la ochi:

– Ce să caute o zână la fotbalul nostru? O să se împiedice în rochia ei lungă când o să alerge după mingi, sau poate că o să-și folosească bagheta ei magică să schimbe scorul după cum vrea ea! Dar asta n-ar fi cinstit! Tocmai mă pregăteam s-o întreb dacă nu știe unde este domnul nostru antrenor, când zâna mi-a spus:

– Bine ai venit la noi, Alex! Hai să te plimbi prin lumea mea, să vezi cât este de frumoasă!

M-a luat de mână și am zburat amândoi pe deasupra ținutului. Într-un loc vedeam un castel de aramă, ca al zmeului din povestea cu Prâslea cel voinic și merele de aur. Într-o poiană am văzut toate zânele din pădure, adunate la sfat în poiana din Valea Cerbului. Mai departe l-am văzut pe Făt-Frumos, duelându-se cu balaurul cu șapte capete și tare mi-a mai fost teamă. De la fereastra unui castel ne-a făcut cu mâna Ileana Cosânzeana. În alt loc Păcală mergea cu ușa casei părintești în spate și cu o găscă la subraț și glumea cu fata moșului cea harnică și frumoasă care avea grijă de „puișorii” Sfintei Vineri... În fine, nu știu cât am zburat așa, că nu mă mai săturam privind, ba la Harap Alb și cei cinci năzdrăvani ai lui, ba la Dănilă Prepeleac, care se lupta cu încăpățânata lui de capră... În fine, toate basmele copilăriei mele, cu toți eroii lor, erau strânse la un loc.

Da, dar eu plecasem la antrenamentul de fotbal! Sigur-sigur am întârziat!

Deși nu îndrăzneam să spun nimic. Zâna, cu puterile ei magice, mi-a înțeles gândurile și mi-a spus:

– Alex, îmi pare rău că nu mai poți rămâne la noi, dar ai și tu dreptate. Hai acum să te întorci acasă! Dar, ține minte: ca să revii pe tărâmul tău trebuie să fii foarte isteț și să nu uiți nimic din ce-ai învățat la școală! Trebuie neapărat să treci de paznic, altfel vei rămâne cu noi toată viața ta.

Și zâna a pornit în zbor, împreună cu mine, până în fața unei porți de fier. În fața ei stătea un paznic cu o sabie la brâu și cu o cheie mare de oțel în mână, care semăna foarte bine cu domnul nostru antrenor. Paznicul mă privea încruntat, exact ca el, când mai faultez un adversar pe teren.

– Aha, și vrei să pleci? Ai intrat fără să ceri voie și crezi că poți pleca de pe tărâmul poveștilor așa, pur și simplu?

- Știi, să nu vă supărați pe mine, dar eu am căzut...
 - Dacă nu te uiți pe unde calci, așa-ți trebuie!
 - Da, dar știi... mă grăbeam la antrenament... și de aceea...
 - Ascultă, copile, această poartă este fermecată. Ea nu se deschide cu cheia, ca o poartă obișnuită!
- Doar dacă vei ști răspunsul la trei ghicitori, abia atunci vei putea pleca.
- Să vedem, am spus eu emoționat.
 - Ascultă prima ghicitoare!

„Am o cloșcă,
Are o aripă neagră
Și o aripă albă.
Cu aripa neagră își adună puii,
Cu aripa albă și-i risipește”

- Hai, spune repede ce e?
- Mi-a venit să râd. Păi ghicitoarea asta o învățasem în clasa întâi, așa că am strigat:
- Ce să fie? Este ziua și noaptea. Ziua oamenii se împrăștie după treburi și noaptea vin acasă, să se culce!
 - Bine, bine, ai știut, a mormăit paznicul nemulțumit. Hai să-ți dau altă ghicitoare!
 - „Cine este cel care fuge mai repede decât orice pe lumea asta?”

- Eram gata să-i spun: Internetul! Dar m-am oprit la timp și m-am gândit. Apoi i-am spus hotărât:
- Gândul omenesc. El aleargă mai repede decât orice!
 - Măi, dar ce le știi tu pe toate! Uite, acum cea mai grea ghicitoare din lume! Dacă vei ști răspunsul, poți pleca liniștit, dar, dacă nu, aici rămâi!
 - „Care animal merge dimineța în patru picioare,
La prânz în două,
Iar seara în trei?”

- Cam grea ghicitoare. Mă gândeam, mă gândeam și nu știam ce să spun ca să nu greșesc. Și deodată mi-am amintit de seara de ghicitori de la Palatul Copiilor, unde îmi plăcea să merg. Da, acolo am auzit-o! Și i-am răspuns paznicului așa:
- Animalul de care spui este omul, fiindcă dimineța, adică atunci când este bebeluș, merge de-a bușilea, la prânz, când este om adult, merge în două picioare, iar seara, adică la bătrânețe, se ajută de un baston ca să pășească.

- Ei, ia te uită, ai știut răspunsul! Ești liber să pleci unde vrei!

Și paznicul mă apucă de umăr și mă îmbrânci pe poartă afară.

Buf, am aterizat pe covorul de lângă pat, în pijama, și am auzit-o pe mama cum mă striga din bucătărie:

- Hai, Alex, că se răcește omleta și întârzii la antrenament!

Milea Alexandru, 11 ani,
Cercul de etnografie și folclor

Poveste de Crăciun

Am încercat să dorm. Chiar am încercat. Am stins lumina, m-am urcat în pat, m-am învelit și am închis ochii. Însă gândurile năpusteau cu miile asupra mea. Astăzi se împlinesc patru luni de la accident. Nu mă puteam gândi la altceva decât la asta. Mă întrebam dacă aș fi putut face ceva ca să opresc ca accidentul să aibă loc, dacă altcineva ar fi putut face ceva, chiar și dacă tu l-ai fi putut evita dacă ai fi fost mai atentă. Dar evident că nimeni nu-mi răspundea. Pe lângă toate gândurile astea, bătaia unei crenguțe în fereastră mă ținea și ea treaz. Știi tu, crenguța aceea pe care în fiecare vară își făceau cuib rândunelele. Și de fiecare dată le puneai firimituri de pâine pe pervaz, cu toate că niciodată nu se atingeau de ele. Și nu mi-era somn. Chiar nu mi-era. Așa că mi-am deschis ochii pentru a privi pe fereastră. Ninge. Puteam vedea asta în lumina felinarelor. Ninge foarte frumos. Domolit și cu fulgi mari. Imaginea aceasta a dansului fulgilor mă liniștea. Cum te liniștea și pe tine de fiecare dată. Am decis să cobor din pat și să merg la fereastră. Un strat gros de zăpadă se așternuse deja pe stradă. Era neatins. Nici o urmă de pași. Și desigur că nu m-am putut abține să nu deschid fereastra pentru a inspira puțin din aerul acela care ne înnebunea pe amândoi, aerul acela rece și proaspăt de iarnă, aerul care simțeai că te umple de energie. Am deschis-o și am inspirat adânc. Și pe pervazul de la fereastră se depusese un strat de nea. Nu am rezistat tentației și am deschis sita pentru a o atinge. Deși era atât de rece, de simțeam cum îmi îngheață mâna, nu puteam să mi-o retrag. Atingerea zăpezii era atât de catifelată... Îmi amintea de modul în care mă făceai să mă pierd în fața ta, doar cu o simplă mângâiere. Într-un final, mi-am retras mâna și am închis sita și apoi fereastra. Mâinile îmi erau bocnă. Mi le-am așezat deasupra caloriferului pentru a mi le mai încălzi puțin. Am decis să mă așez la birou pentru a-ți mai scrie. De la accident încoace am scris aproape zilnic în jurnal pentru ca, în momentul în care vei veni acasă, să te poți pune la curent cu ce s-a mai întâmplat. Însă, de câteva zile nu am mai făcut-o... Nu am mai scris... Nu m-am mai simțit în stare să fac asta. Dar acum, un chef nebun de a-ți scrie mă apucase. M-am așezat confortabil pe scaun, mi-am aprins veioza, am deschis jurnalul, mi-am luat un stilou în mână și am început... După ce mi-am notat câteva gânduri, m-am simțit eliberat, însă, în continuare, nu mi-era somn. Am decis să mă uit peste albumele foto. Primul album conținea numai poze de la botezul lui Dănuț. Doamne, ce zil! Am fost atât de fericiți! Mai ales tu. Nu există poză în care să nu fi zâmbit. Îmi amintesc că, în momentul în care preotul l-a băgat pe Dănuț în cazan, ai început să plângi, dar tot nu te puteai opri din zâmbit. Îți curgeau lacrimile cu miile, însă tu tot zâmbeai. Am vrut să văd și albumul cu pozele de la nuntă. Și aici, în absolut toate pozele, tu erai cu zâmbetul pe buze. Uitându-mă la pozele astea, fără să-mi dau seama, am început și eu să zâmbesc. Cred că aceasta a fost prima dată de la accident când am zâmbit cu adevărat... ceea ce mă face să mă gândesc la ce ne-a spus Dănuț odată... că eu sunt fericirea ta, iar tu ești a mea... Nici nu știu de unde a auzit asta. Însă cred că era adevărat. Nu știu cum, însă cumva pozele astea au reușit să mă vindece de insomnie. Imediat, după ce am pus albumele la loc și m-am așezat în pat, am și adormit.

Astăzi, Dănuț m-a întrebat de ce noi nu i-am scris moșului. A auzit de la colegii lui că fiecare i-a trimis deja scrisoarea și mai e puțin și trebuie să vină. De Moș Nicolae nu i-am așezat nimic în ghetuțe. I-am cumpărat câteva dulciuri și i le-am lăsat pe pat. A crezut însă că moșul a decis că ar fi mai bine dacă i-ar lăsa dulciurile acolo, în loc să le pună în ghetuțe, așa cum face de obicei. Mi-a spus că un copil special are parte de un tratament special. Mă uimește de fiecare dată când vine cu o astfel de replică. După care am

luat o hârtie și un pix și l-am rugat să-mi spună ce-și dorește de la Moș Crăciun. Și mi-a zis că el vrea ca Moșul să o trezească pe mami din somnul ei de frumusețe căci ea este deja frumoasă și că vrea să vină acasă la el, pentru că îi este dor de ea. În momentul ăla l-am strâns puternic la piept și l-am sărutat pe frunte.

Nu-mi vine să cred! Doctorul a sunat astăzi și a spus că te-ai trezit din comă! Când am auzit, am izbucnit în lacrimi, însă eram atât de fericit. Nu mai puteam de fericire. Mă agitasem așa de tare. Țopăiam de colo până colo prin casă.

Astăzi ți-ai cerut externarea. Deși medicul ți-a sugerat să mai rămâi câteva zile sub observații, nici , de Crăciun. Spre seară am venit să te iau. Ninge. Ninge foarte frumos. Voiam să te duc cu mașina, însă m-am rugat să mergem pe jos pentru că îți doreai tare mult să simți și tu cu adevărat iarna. Voiai să te plimbi puțin prin zăpadă. Așa că ți-am îndeplinit dorința și am mers pe jos.

E Crăciunul! Suntem împreună acasă, totul merge superb! I-am cumpărat ieri împreună cadouri lui Dănuț. Nu ai vrut sub nici o formă să stai în casă să te odihnești. Ai spus că te simți perfect și că vrei neapărat să ieșim în oraș. Mai pe seară am plănuț să mergem la părinții tăi... și... E ultima zi în care scriu în jurnal. Deocamdată nu ți-am spus că am ținut un jurnal în tot acest timp. Vreau să ți-l dăruiesc astă seară. Ție nu am apucat să-ți cumpăr nimic. Mă gândesc că ți-ar face plăcere un astfel de cadou. Mi-ai povestit deja cât de deranjată ești că ai pierdut atâta timp. Erai foarte supărată din această cauză. Și cred că... jurnalul scris de mine... te-ar put, să te ajut.

Vreau să adaug o notă de personalitate acestui jurnal, scriind cu mâna mea un mic fragment în el. Îți mulțumesc nespuse de mult pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Nu știu câți oameni ar fi făcut asta. Să țină un jurnal în care să scrie zilnic pentru altcineva? E incredibil... tu ești incredibil. M-am trezit de două zile și deja le pot numi cele mai frumoase două zile din viața mea. A fost super astă seară! Dănuț a adormit cu părinții mei și noi am ieșit la o mică plimbare. Ninge foarte tare, abia de vedeai ceva și vântul bătea cu toată puterea. Dar, cu toate astea, nu simțeam frigul. Ne tot plimbam de colo până colo și puteam vedea cât de agitat erai. Știam că urmează să faci ceva. Știam că îți va lua o grămadă să faci ce ai de gând, așa că m-am oprit și m-am trântit în zăpadă. Mă apucasem să fac îngeri de zăpadă. Tot nu făceai nimic. Așa că ți-am spus: „Haide, zi-mi. Ce ai de gând?” Doamne, te făcuseși roșu tot. Și am văzut că aveai ceva la spate. Ți-am luat jurnalul din mână și te-am întrebat ce e ăla. „Un jurnal”, mi-ai spus tu. Nu am așteptat să-mi dai mai multe detalii. Nu-mi păsa ce mi-ai dat, oricum. Așa că ți-am sărit în brațe, te-am trântit pe zăpadă și te-am sărutat. Ninge așa de tare încât în doar câteva secunde o groază de zăpadă se așternuse pe noi. Așa că ne-am ridicat, ne-am scuturat și am intrat în casă. Ne-am schimbat și ne-am așezat pe canapea în fața șemineului, sorbind împreună două cani de cafea. Mi-am sprijinit capul pe pieptul tău și am adormit... Îți mulțumesc pentru simplu fapt că ești! Alături de tine, am trăit în doar două zile o iarnă de vis!

Mărgărit Daniel, 16 ani,
Cercul de jurnalism

Scrisoare lui Moș Crăciun

Dragă Moș Crăciun,

De pe acum eu vreau să-ți spun că te aștept cu mare drag, că am fost cuminte, atât cât mai țin eu minte, că am făcut numai lucruri bune. Cel mai bine ar fi să o întrebi pe mami. Ea știe cel mai bine. Nu știu cum face, dar știe tot. Cred că face ea o vrajă... Face și tati vrăji, dar mai mici.

Am o listă foarte mare cu tot ce aș dori să îmi aduci, dar nu îți cer ceva în mod special. Vreau să avem toți sănătate și să fie pace în lume, că așa am învățat la grădiniță. Și după ce faci tu toate astea, să te uiți puțin și pe lista mea...

Am pus o veioză lângă brad, ca să vezi bine ce am scris, că noi nu lăsăm noaptea lumina aprinsă.

Să mănânci fursecurile și să bei laptele. Să îți pui bine fularul, să nu răcești și când mergi pe jos, prin nămeți, să mergi cu gura închisă, să nu faci amigdalită.

Eu te iubesc mult și te aștept! Anul acesta merg la Cercul de teatru de revistă, la Palatul Copiilor din Slobozia. Vreau să ajung artistă și mă pregătesc din timp.

Te îmbrățișez și te aștept!

Te pup,
Raisa

P.S. Casa mea e aia cu chioșc în curte.

Raisa Oprea, 5 ani,
Cercul de teatru de revistă

Pagini cu poezii

„Poezia vindeca rănila create de rațiune.”
Novalis

Miracolul naturii

Spațiu-mpodobit cu frunze și cu zgomot de izvoare
Sunet vag de adiere mă îmbie cu răcoare
Iar eu stau, și stau, și-ascult, frunzele șovăitoare
Și mă prinde răsăritul, contemplând tablouri rare.

Totu-i luminos și simplu în miracolul naturii
Ce mereu mă fascinează cu imaginea pădurii.
Iată-n zare se ivește și semeață ne privește,
Aducând verdeață-n juru-mi și miresme de poveste.

Lacul oglindește luna, umbre de răcoare-aruncă,
Salcia privește tristă în oglinda lui adâncă,
Iar văzduhu-i plin de păsări care cânta feeria
Aducându-mi veselie și chemând melancolia.

Cântul lor îmi duce gândul la locul nașterii mele
La căsuța părintească și la curtea cu lalele,
La padurea-ntunecată ce satul meu străjuiește,
Izvorul cu apă rece care-ntruna șușotește...

*Baciu Andreea Teodora, 16 ani,
Cercul de jurnalism*

Seara

Seara ca o pânză neagră se așează peste sat,
Totu-n vale amorțește, păsările s-au culcat,
Numai vântul hoinărește printre ramuri șuierând,
Frunzele șoptesc sfioase dimineața așteptând.

Uite-o raza de lumină! Totul e neașteptat!
E real... cocoșul cânta, uite că s-a deșteptat...
Pânza neagră se ridică dimineții făcând loc,
Soarele pe cer răsare ca o floare, ca un foc.

Vântul se mai domolește, florile voios zâmbesc,
Frunzele-nverzesc mai tare și la soare se-ncălzesc,
Păsările cântă-n vale animând văzduhu-ntreg,
Eu privesc năuc la toate, vreau natura s-o-nțeleg.

*Mărgărit Daniel, 16 ani,
Cercul de jurnalism*

Luna

Privește o clipă-n sus
Să vezi soarele-n apus
Și-apoi luna cum răsare
Și cum face o cărare
De la cer pân-la pământ,
Și atunci îți vine-un gând:
Dacă urci pe-acea cărare
Vei atinge luna oare?
Vei putea s-o ții în mână
Și să-i spui o vorbă bună?
Lună, lună-nsingurată
Mai arată-te odată
Cărările luminează
Nouă somnul ne veghează.
Mările întunecate
Să le luminezi pe toate
Cu lumina ta blajină
De pe bolta cea senină
După soare tu tânjești
Dar nu poți să-l întâlnești
De blestem nu poți scăpa
Să-ți îplinești dragostea.

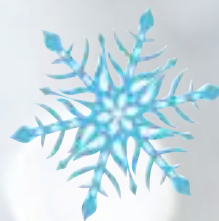
*Volbea Maia 10ani,
Cercul de jurnalism*

Farmecul iernii

Iarna vine-acum alene
Pe cărările eterne
Aruncă cu fulgi răzleți
Învelind totu-n nămeți.

Fulgii bucuroși dansează,
Fluturi albi ei desenează
Ceru-i cerne liniștit
Totul pare înălbit.

Pictoriță talentată
Pe ferestre demonstrată
Cu stelute argintii
Și mărgele străvezii.

Covorul alb se așterne
Pe cărările eterne
Parcurile sunt pustii
Părăsite de copii.

*Copăceanu Victoria, 10 ani,
Cercul de jurnalism*

Vine iarna

Vine iarna pe la noi
Nu mai sunt vânturi și ploi.
Acum ninge-ncetinel
Un fulg e ca un clopoțel.
El vestește că pe drum
O s-apară Moș Crăciun.

Daruri multe el ne-aduce:
Bomboane și turtă dulce,
Ursuleți și păpușele,
Ca să ne jucăm cu ele.
Cu fulgi mari și nămeți moi,
Vine iarna pe la noi!

*Bianca Cristina David, 7 ani,
Cercul de teatru de revistă*

Toamna și el...

De toamnă, de toamnă nu m-aș putea sătura,
Nici de ea, nici de privirea ta,
De ochii tăi căprui, de zâmbetul copilăresc...
– Tu, dragă toamnă, de el mă faci să-mi amintesc.
De cum mă privea pe ascuns și râdea,
De cum îi zâmbeam și roșea.

Noi nu aveam nevoie de ceva concret,
Vorbeam cu orele, alunecând din subiect în subiect.
Știam, știam că Tu doar mă poți înțelege,
Că doar Tu pe mine m-ai alege.
Din miile de stele, tu nu ai ales una,
Mi-ai zis că eu nu sunt o stea, sunt luna.
Am zâmbit și ți-am șoptit:
– Eu sunt luna, dar tu ești o stea.
Te-ai întristat, dar am continuat:
– Tu ești soarele, ești steaua mea.
Deși nu era corect ce am zis, ai acceptat,
Ai zâmbit, ai râs și când te-am întrebat dacă ești fericit, ai clătinat din cap.
Iubeam și iubesc asta la tine,
Toată lumea e un cântec blând când ești cu mine.

Tu, tu ești vântul ușor de toamnă
Ploaia caldă sub care pomii se dezmiardă,
Parfum de flori și fructe coapte,
Cuvinte dulci și sutele de șoapte.

*Baciu Andreea Teodora, 16 ani,
Cercul de jurnalism*

Curiozități din lumea animalelor

Cangurul nu poate merge înapoi; are o săritură mai lungă de 12 metri și sare cu o viteză mai mare de 60 km/oră.

Blana ursului polar este albă pentru că mijlocul firului de păr din blană este gol și prin el se reflecta lumina mai mult decât în zăpadă și gheață; iarna, blana lui se colorează în galben. Pielea unui urs polar este neagră.

Elefantul nu vede foarte bine dar urechile și nasul îl ajută, poate mirosi apa de la 4 km distanță și este singurul animal care nu poate sări.

Elefantul este foarte înalt, între 3 și 4,5 m, cântărește 5.000-7.000 kg, mănâncă în jur de 225 kg de mâncare pe zi și bea 90 litri de apă.

Liliacul este singurul mamifer care zboară. În unele părți ale lumii liliacul ia locul albinelor în polenizarea florilor. Mănâncă insecte într-o noapte cât jumătate din greutatea corpului.

Ursul polar este stângaci. Ursul polar poate înota continuu 100 de km.

O girafă are același număr de oase în alcătuirea scheletului gâtului ca și omul chiar dacă gâtul ei este de câteva zeci de ori mai lung ca al unui om.

Delfinii dorm cu un ochi deschis. Își pot mișca ochii în separat unul de celălalt, uitându-se cu unul într-o direcție și cu celălalt în altă direcție.

Tigrul are și pielea cu dungi, nu numai blana. Nu există doi tigri cu dungi la fel, așa cum nu există nici doi oameni cu aceeași amprentă.

Crocodilul are pleoape transparente care se închid când se scufunda și îl lasă să vadă prin apă.

Majoritatea elefanților cântăresc mai puțin decât limba unei balene albastre.

Homarii au sânge albastru.

Chiar și o picătură de alcool turnată pe un scorpion îi poate aduce moartea.

Leul doarme 20 de ore pe zi.

O pisică domestică poate alerga până la viteza de aproape 60 de kilometri pe oră.

În timp ce un câine fericit dă din coadă curbând-o spre dreapta, un câine trist dă din coada curbând-o spre stânga.

Veverițele uită unde își ascund cam jumătate din cantitatea de alune adunate.

Broaștele țestoase pot respira prin... posterior.

Rechinii au organele reproducătoare în piept.

Creierul unui elefant cântărește 6 kilograme.

Girafele se pot scărpinga în urechi folosindu-și limba.

Cea mai bătrână cioară din lume a trăit 118 ani.

Laptele hipopotamului este roz.

Albinele nu dorm niciodată.

Măruntu Ane-Maria Paraschiva, 10 ani,
Cercul de jurnalism

RÂDEȚI CU NOI!

Profesoara:

- Mihai, îți adresez o întrebare; dacă știi primești nota 10, dacă nu, ai nota 4. Primești?
- Da, doamna profesoară.
- Unde este Australia?

- Acolo, răspunde elevul.

- Unde acolo?

- Asta e deja o altă întrebare.

- Ce studiezi acolo?

- Geografia.

- Poți să-mi spui unde se află Brazilia?

- La pagina 75...

În această noapte se va petrece un fenomen natural foarte interesant – o eclipsă totală de lună. Să nu uitați să urmăriți la ora nouă și jumătate, spune profesoara.

Vali din ultima bancă întreabă:

- Pe ce canal?

Ion la școală. Profesoara cere elevilor să dea exemple de vietăți:

- Spune tu, Gigel.

- Albinuță.

- Nu se spune albinuță, Gigel, ci albină. Ionel, spune și tu!

- Vrabie.

- Nu se spune vrabie, ci vrabie. Ion, spune și tu!

- Gărgăra!

La școală:

- Gigele, ce înseamnă compromisul?

- Doamna învățătoare, dacă mama vrea să meargă la mare și tata la munte, evident că se merge la mare, dar tata poate să își ia schiurile cu el

Gigel, la reuniunea de 20 de ani, se adresează foștilor lui dascăli:

- Stimații mei profesori, mă tot frământă o întrebare: chiar atât de imbecil eram, de mă tot lăsați corijent?

- Vaaaai, se poate, domnule ministru?

Bălăjel Elena, Ungureanu Georgiana
Cercul de jurnalism

Alegoria broscuțelor

A fost odată un grup de broscuțe... care voiau să se ia la întrecere. Țelul lor era să ajungă în vârful unui turn foarte înalt. Se adunaseră deja mulți spectatori pentru a urmări cursa și a le încuraja pe broscuțe.

Cursa urma să înceapă... În privința spectatorilor, nimeni nu credea că vreuna din broscuțe va reuși să ajungă în vârful turnului.

Nu se auzeau decât exclamații de genul: „Oh, ce obositor!!! Nu vor reuși niciodată să ajungă sus!” sau: „Nici nu au cum să reușească, turnul este mult prea înalt!”

Broscuțele începură să abandoneze... cu excepția uneia singure, care se cățara vioaie mai departe... Spectatorii continuau să strige: „E mult prea obositor! Nu va putea nimeni să ajungă sus!”

Tot mai multe broscuțe se resemnau și abandonau... Doar una singură se cățara consecvent mai departe... Nu voia cu nici un chip să abandoneze!

În final, renunțaseră toate, cu excepția acelei broscuțe, care, cu o imensă ambiție și rezistență, reuși să ajungă singură în vârful turnului!

După aceea, toate celelalte broscuțe și toți spectatorii au vrut să afle cum a reușit broscuța să ajungă în vârf, după ce toate celelalte se văzuseră nevoite să abandoneze cursa!

Unul dintre spectatori se duse la broscuță să o întrebe cum de a reușit să facă un efort atât de mare și să ajungă în vârful turnului.

Așa se află că...

Broscuța învingătoare era SURDĂ!!!

Morala?

Nu asculta niciodată de oamenii care au prostul obicei de a fi întotdeauna negativi și pesimiști... fiindcă ei îți răpesc cele mai frumoase dorințe și speranțe pe care le porți în suflet! Gândește-te mereu la puterea cuvintelor căci tot ceea ce auzi, citești sau vorbești te influențează în ceea ce faci!

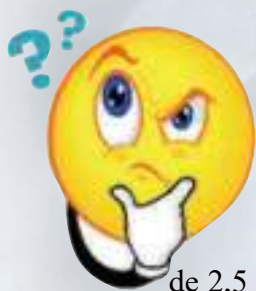
Deci: FII MEREU OPTIMIST! Și, mai ales, fii pur și simplu SURD când cineva îți spune că nu-ți poți realiza visurile.

Gândește-te:

Poți reuși în viață dacă vrei cu adevărat!

*Material cules de
Crețu Teodora, 10 ani,
Cercul de jurnalism*

Știați că...

♦ Vulturul este cea mai mare pasăre care poate zbura, aripile sale întinse putând fi mai lungi de 2,5 m. Zboară cu 30 de km/oră fără un efort deosebit, are vederea foarte ageră, putând localiza prada și de la 1,5 km distanță. De multe ori a fost folosit în istorie ca simbol al puterii.

♦ Mistrețul mascul cântărește 200-300 kg, iar femela 160-200 kg; sunt în general omnivore și merg întotdeauna în turmă, ieșind după hrană mai ales noaptea.

♦ Căprioara aduce pe lume, de obicei, un singur ied, care după numai 3-4 ore poate să se ridice în picioare. Când este în pericol, căprioara îl cheamă prin behăituri.

♦ Lama este un mamifer rumegător trăind în zonele muntoase din America de Sud, folosită la transportul mărfurilor. Când este istovită de muncă și cade doborâtă de povară, nimic nu o poate face să se ridice. Se ambiționează să rămână în locul unde a căzut și dacă o bați este cuprinsă de disperare și încearcă să se omoare, lovindu-și capul de pământ. Dacă se simte insultată, aruncă asupra omului salivă, despre care se spune că este acră și iritantă pentru piele.

♦ Meiul era folosit în trecut în hrana oamenilor, iar acum a devenit hrană pentru vite și păsări. Are efect regenerator pentru păr și unghii.

♦ Dintre români, primii care au construit aparate zburătoare și le-au pilotat au fost Aurel Vlaicu, Traian Vuia, Henri Coandă (care a proiectat în 1910 primul avion cu reacție).

♦ Visul de a zbura a început cu Legenda lui Icar, despre el spunându-se că și-a confecționat două aripi din pene lipite cu ceară și s-a ridicat în văzduh, apropiindu-se de soare. Însă din cauza căldurii ceara s-a topit, iar Icar s-a prăbușit.

♦ În antichitate elevii studiau după manuscrise de papirus, tăblițe, scriau pe tăblițe cerate.

♦ Școala avea o importanță semnificativă în viața grecilor încă din anii 500 î.Hr.

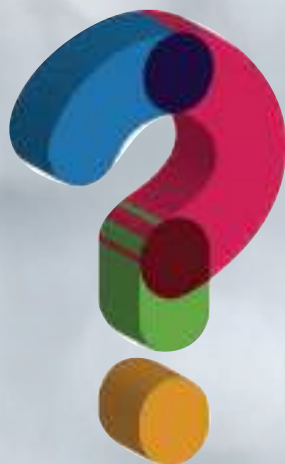
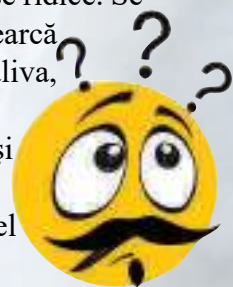
♦ Broaștele otrăvitoare au pete colorate foarte vii, care avertizează atacatorul că sunt foarte veninoase.

♦ Broaștele au servit omul pentru prepararea unor leacuri populare, iar azi se consumă în toată lumea deliciosul „pui de baltă”.

♦ Ciocârlia este singura pasăre din lume ce cântă și în timpul zborului.

♦ Cântecul ciocârliei poate fi definit ca un ecou armonios al ansamblului de zgomote care se aud pe câmp sau în stepă într-o zi caldă de vară.

♦ În timpul migrației lor, anumite păsări trebuie să străbată fără oprire distanțe enorme în trecerea lor peste ocean sau peste munți. Astfel, păsările care traversează Marea Nordului sau Mediterana parcurg fără întrerupere 600-700 km, iar cele care trec Golful Mexic, aproape 1000 km. Dar recordul zborului „fără escală” aparține culicului și ploierului, care străbat 3300 km traversând marea pentru a ajunge din continentul nord-american în insulele Hawaii.

*Brad Diana, 10 ani,
Cercul de jurnalism*

